మొదటి సినిమా

వెంకట్ కూచిపూడి

చిన్నప్పటి నుంచీ రహదారులే తప్ప అడ్డుగోడలు చూడని మనస్తత్వం, అనుకున్నది సాధించే పట్టుదల, సొంత వ్యక్తిత్వం.. - ఈ లక్షణాలే ఆయన్ని తన మొదటి సినిమాకి, అంతకు ముందెక్కడా దర్శకత్వ శాఖలో పనిచేయకుండానే, సొంతంగా దర్శకత్వం వహించే ధైర్యాన్నీ, శక్తినీ ఇచ్చాయి. ఆసక్తికరంగా ఆయన మొదటి సినిమా పేరు కూడా 'మొదటిసినిమా'నే. అదీ, తరువాత ఆయన దర్శకత్వంలో రూపొందిన జాన్ అప్పారావు - రెండూ ప్రేక్షకాదరణకు అంతగా నోచుకోలేకపోయినా అధైర్యపడకుండా ఉత్సాహంతో ముందడుగు వేస్తున్న యువదర్శకుడు కూచిపూడి వెంకట్ గారి అనుభవాలూ, జ్ఞాపకాలూ ఈ నెల మీకోసం ప్రత్యేకం..

మా స్వగ్రామం రాజమండ్రికి దగ్గరలోని రఘుదేవపురం. నాన్నగారు కూచిపూడి కేశవరావు గారు, అమ్మ లక్ష్మీకాంతమ్మ. నా ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచి మాది ఉన్నత తరగతి కుటుంబమే. నాన్నగారు వ్యసాయం, ఫైనాన్స్ వ్యాపారాల్లో ఉండేవారు. ప్రవృత్తి రాజకీయాలు. ఇప్పుడు నేను సినిమానే సర్వస్వం అన్నట్లు ఎలా ఉంటున్నానో, నాన్నగారు బ్రతికినంత కాలం రాజకీయాలే జీవితం అన్నట్లుగా గడిపారు. మా వూరికి దాదాపు 30 సంవత్సరాలు సర్పంచ్‌గా పనిచేసారు. ఎప్పటికైనా ఎమ్.ఎల్.ఎ కావాలనేది నాన్నగారి జీవితాశయం. నేను మా కుటుంబంలో ఆఖరి వాడిని. అన్నయ్య, అక్క ఉన్నారు. అక్క నాకంటే ఒక సంవత్సరం మాత్రమే పెద్దది. అన్నయ్య ప్రస్తుతం న్యూయార్క్ లో సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ నడుపుతున్నారు. అక్క కూడా రాజకీయాల్లోనే ఉంది. 2004 ఎన్నికల్లో నాన్నగారు, అక్కయ్య ఇద్దరూ మా నియోజకవర్గం ఎం.ఎల్.ఎ సీటుకోసం ప్రయత్నించారు. అక్కయ్యకి సీటు వచ్చింది కానీ ఎన్నికల్లో 1400 ఓట్ల తేడాతో ఓడిపోయింది. (ప్రస్తుతం మా బావగారు అక్కడే, రాజానగరం నియోజకవర్గం, తెలుగుదేశం ఎం.ఎల్.ఎ గా గెలిచారు). ఈ సంఘటన తర్వాత, రెండేళ్ళ క్రిందట, మా వూరి సర్పంచ్‌గా కూడా కేవలం 50 ఓట్ల తేడాతో నాన్నగారు ఓడిపోయారు. 30 యేళ్ళ రాజకీయ జీవితంలో అదే ఆయన మొదటి ఓటమి. దానితో ఆయనకి గుండెపోటు వచ్చి, ఓటమి పాలైన వారానికే ఈ లోకాన్ని విడిచి వెళ్ళిపోయారు. (నా 'మొదటి సినిమా' మొదటిసారిగా టి.వి.ఛానెల్‌లో ప్రసారం మొదలైన అరగంటకి నాన్నగారు

హాస్పిటల్లో తుదిశ్వాస విడిచారు).

నా బాల్యం నుంచీ కూడా దొరబాబులానే పెరిగాను. దేనికీ ఇబ్బంది లేదు, ఏదీ వెదుక్కోవాల్సిన అవసరం లేదు. నాన్నగారు వ్యవసాయం, వ్యాపారం, రాజకీయాల్లో బిజీగా ఉండడం, మాది పల్లెటూరు అవడంతో తాతగారు మా ముగ్గురినీ చదువులకోసం బోర్డింగ్ స్కూళ్ళకే పంపించారు. అక్క ఏలూరు సెయింట్ థెరిసాలో చేరితే, అన్నయ్యనీ నన్నూ గుంటూరు దగ్గరలోని లయోలా పబ్లిక్ స్కూల్లో చేర్పించారు. నా నాలుగో పుట్టిన రోజుని పబ్లిక్ స్కూల్లోనే జరుపుకున్నాను. నాలుగో సంవత్సరం వయసునుంచీ 15 సంవత్సరం వచ్చేవరకూ ఎల్.పి.ఎస్ లోనే ఉన్నాను. అంత చిన్న వయసునుంచే ఒక్కడినే బయట ఉండడం, స్కూల్లోని సంఘటనలూ, దృఢమైన వ్యక్తిత్వాన్ని పెంపొందించుకోవడంలో చాలా ఉపయోగపడ్డాయి. అందువల్లనే ఏ విషయంలోనూ ఊగిసలాట లేకపోవడం, సాహసాలకు వెనుకంజవేయకపోవడం..లాంటి గుణాలన్నీ అలవడ్డాయి.

స్కూల్లో పెద్ద తెలివైన స్టూడెంట్ నేమీ కాదు. చదువుల్లోనూ, ఆటల్లోనూ కూడా చురుకుగా ఉండేవాడిని కాదు. ఎలాగోలా పై తరగతికి చేరుకునేవాడిని. చాలా వరకూ నావి కండిషనల్ ప్రమోషన్సే. క్రమశిక్షణకి మారుపేరైన ఆ బోర్డింగ్ స్కూల్లో పెరిగినా, చాలా చిన్న వయసునుంచే సినిమాలంటే ఎక్కడలేని ఇంట్రెస్టూ మొదలైంది. మా మేనమామగారు సత్యచిత్ర నిర్మాతల్లో ఒకరైన నెక్కంటి సత్యనారాయణ. ఆయన తీసిన రెండో సినిమా 'ప్రేమబంధం' కె.విశ్వనాథ్ గారి దర్శకత్వంలో 1975లో షూటింగ్ జరుగుతుంటే మొదటిసారి వెళ్ళాను. నాకప్పటికి 5 సంవత్సరాల వయసు. అదే నేను చూసిన మొదటి సినిమా షూటింగ్. ఏమీ తెలియని అప్పుడే సినిమాలంటే ఒక విధమైన ఎట్రాక్షన్ మొదలైంది. నాకు 7 సంవత్సరాల వయసులో మామయ్య 'అడవిరాముడు' సినిమా తీశారు. శెలవల్లో ఇంటికి వచ్చినప్పుడల్లా మావయ్యతో కలిసి మద్రాసు కూడా వెళ్ళేవాడిని. అలా వెళ్ళినప్పుడే ఒక సారి 'మహాన్' (తెలుగులో కుమార రాజా) షూటింగ్‌లో అమితాబ్ బచ్చన్ గారిని కలుసుకున్నాను. అదో మరువలేని జ్ఞాపకం. చిన్నపిల్లవాడినని అందరూ నన్ను ఏడిపిస్తుంటే ఆయన దగ్గరకు తీసుకుని ఓదార్చేవారు. ఈ సంఘటన అలా మనసులో ముద్రించుకుని పోయింది.

మా స్కూల్లో దాదాపు ఒక వందమంది డే-స్కాలర్స్ ఉండేవాళ్ళు. వాళ్ళలో కొంతమందికి లంచం ఇచ్చి బయటినుంచీ జ్యోతిచిత్ర, సితార లాంటి సినిమాపత్రికలు దొంగతనంగా తెప్పించుకునే వాడిని. ఎప్పుడైనా పట్టుబడి ఉంటే పరిణామం తీవ్రంగా ఉండి ఉండేది. కానీ ఎప్పుడు దొరక్కుండా మేనేజ్ చేసే వాడిని. మిగతా పిల్లలుకూడా నా రూముకి వచ్చి దొంగతనంగా ఈ పత్రికలన్ని చదివేవాళ్ళు. పది-పదకొండేళ్ళ వయసుకే తెలుగు సినిమా విశేషాలన్నింటినీ ఔపోసన పట్టేశాను. అర్థరాత్రి నిద్రలేపి అడిగినా ఏ సినిమాలో ఎవరున్నారు, సాంకేతిక నిపుణులు ఎవరు, ఎక్కడ ఎప్పుడు ఏ షూటింగ్ జరుతుందీ...లాంటి వివరాలన్నింటినీ చెప్పగలిగే కెపాసిటీ ఉండేది.

శెలవులకి ఇంటికి వదిలినప్పుడు అన్నయ్యా, నేనూ ఇద్దరమే కలిసి వెళ్ళేవాళ్ళం. మమ్మల్ని తీసుకెళ్ళేందుకు ఇంటివద్దనుంచీ ఎవరూ వచ్చేవాళ్ళు కాదు. మధ్యాహ్నం స్కూలు నుంచీ వదిలితే మేమిద్దరం కలిసి గుంటూరు సెంట్రల్ కేఫ్ హోటల్‌కి వెళ్ళిపోయి, పెట్టెలు అక్కడ పెట్టేసి మాట్నీ, మొదటి ఆట , రెండో ఆట చూసి హోటల్లో పడుకుని, పొద్దున్నే లేచి బస్సెక్కి ఇంటికి వెళ్ళేవాళ్ళం. ఆ రోజే శెలవులిచ్చారని ఇంట్లో చెప్పి నమ్మించేవాళ్ళం. అన్నయ్యకి సినిమాలంటే పెద్ద ఆసక్తి లేకపోయినా నాకోసం వచ్చేవాడు. అప్పుడు చిరంజీవే మాకు సర్వస్వం. ఆయన సినిమాలన్నీ ఏదీ వదలకుండా చూసేవాళ్ళం .

1979-80 ప్రాంతాల్లో మావూళ్ళో 'శంకరాభరణం' షూటింగ్ జరిగింది. అందులో శంకరశాస్త్రిని ఎగతాళి చేస్తూ జిత్ మోహన్

మిత్రా వాళ్ళు అరుపులు కేకలతో ఇంగ్లీషు పాట పాడతారే. ఆ ఇల్లు మాదే! మామయ్య అప్పటికే పెద్ద నిర్మాత అవడంవల్ల, ఆయన బావమరిది కాబట్టి నాన్నగారికి కూడా సినిమా వాళ్ళతో పరిచయాలు బాగానే ఉండేవి.. ఆ విధంగా 'శంకరాభరణం' షూటింగ్ మరింత క్లోజ్‌గా పరిశీలించే అవకాశం వచ్చింది. అప్పటికే సినిమా పత్రికా మథనం వల్ల వచ్చిన పరిజ్ఞానంతో, యూనిట్‌లో వాళ్ళందరినీ ఇట్టే గుర్తుపట్టగలిగాను. ఖాకీ దుస్తుల్లో ఉన్న విశ్వనాథ్ గారు, బకెట్ కేప్‌తో ఉన్న కెమేరా మేన్ బాలు మహేంద్రగారు, అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ వంశీ గారు..అందర్నీ చూస్తుంటే వాళ్ళంతా సినిమా పత్రికల్లో నుంచీ డైరెక్టుగా మా ఇంటికి నడిచొచ్చినట్లు అనిపించేది..! ఆ షూటింగ్ చూసిన వద్దనుంచే, పెద్దయ్యాక సొంతంగా డబ్బులు సంపాదించి సినిమాలు తియ్యాలని ఉండేది. దర్శకత్వం అనుకునేవాడ్ని కాదు. నిర్మాతగా ఫ్యూచర్ చూసుకోవాలనిపించేది.

సినిమా ఆకర్షణ ఇలా వుంటే - మరో వైపు నా స్కూలు జీవితంలో జరిగిన కొన్ని సంఘటనలు నన్ను ఎలా మార్చాయో చెప్పాలిక్కడ.

చిన్నప్పటినుంచీ వెనుక బెంచీలోనే ఉండేవాడిని. అన్నయ్య మాత్రం స్పోర్ట్స్‌లో ముందు ఉండేవాడు. స్కూలు హౌజ్ కెప్టెన్‌గా ఎన్నికయ్యాడు. మంచి మంచి ఫేషన్ షర్టులు, లేటెస్ట్ హెయిర్ స్టైయిల్స్‌తో ఎవర్ గ్రీన్ అన్నట్లుండేవాడు.. నా షాబీ అవతారం చూసి నన్ను దగ్గరకి చేరనిచ్చేవాడు కాదు. స్కూల్లో చివరి సంవత్సరాల్లో యాజమాన్యానికి వ్యతిరేకంగా జరిగిన కొన్ని సంఘటనల్లో అన్నయ్య అచ్యుత్ ప్రముఖ పాత్ర పోషించాడు. మేనేజ్మెంట్‌కి ఇబ్బంది కలిగించే పని ఏమైనా జరిగిందంటే అచ్యుత్ దాని వెనకాల ఉండేవాడు. అలా తన చదువు 1982లో పూర్తి చేసుకుని స్కూలు నుంచీ బయటికి వెళ్ళాడు అన్నయ్య. అప్పుడు మొదలైంది అసలు కథ. తను వెళ్ళిపోయాక కూడా ఎక్కడ ఏ గొడవ జరిగినా నన్ను ఇరికించేవాళ్ళు. నాకు సంబంధం లేదని చెప్పినా వినేవాళ్ళు కాదు..'అచ్యుత్ తమ్ముడు..వీడికీ ఇందులో పార్టు ఉండి ఉంటుంది' అనే వాళ్ళు. కొన్ని రోజులకి అనిపించింది 'ఏమీ చెయ్యకపోయినా పనిష్ చేస్తున్నారు. సరే..నేనూ గ్రూప్‌ని కూడగడితే తప్పేముంది అని. అంతే.. అక్కడినుంచీ బేక్ బెంచీ జీవితం చిన్న స్టూడెంట్ ప్రైవేట్ లీడర్ కేడర్‌కి వచ్చింది. అన్నీ యాంటీ మేనేజ్‌మెంట్ పనులే. ఎక్కడైనా అడ్డుగోడ ఎదురైందా, దాన్ని ఎలా అధిగమించాలో నేర్చుకుని దాటుకుని వెళ్ళడమే. ఇదే మెంటాలిటీ ఇప్పటివరకూ నాతో వస్తోంది. నాతో ఎన్ని ప్రయోగాలైనా చేయిస్తోంది.

ఎనిమిదో తరగతి ఫెయిల్ చేసేశారు. అప్పుడు మొదటిసారిగా నాన్న స్కూలుకి వచ్చి కోప్పడ్డారు. ఫ్రెండ్స్ అంతా తొమ్మిదో క్లాసుకి వెళితే నేను 8లోనే ఉండి పోయాను. నెక్స్ట్ ఇయర్.. మళ్ళీ తప్పించారు. రెండేళ్ళు 8వ తరగతి చదివినా ముందుకి వెళ్ళలేదన్న మాట. ఇంక అక్కడ చదవడం అసాధ్యమనుకుని నాన్న ఇంటికి తీసుకెళ్ళిపోయారు. ఏం చెయ్యాలి? నా క్లాస్ మేట్స్ అంతా టెన్త్‌క్లాసులో ఉన్నారు. నాకు మిగిలింది మెట్రిక్‌లో చేరి వాళ్ళని అందుకోవడమే. అప్పటికే మా పెదనాన్నగారు వీర్రాజు, విదేశాల నుంచీ తిరిగివచ్చి రాజమండ్రిలో డాక్టర్‌గా ప్రాక్టీస్ చేస్తుండేవారు. కొన్ని సినిమా హాళ్ళకి ఓనర్ కూడా. అక్కడైతే మెట్రిక్ కోచింగ్ వుంటుందని నన్ను రాజమండ్రిలో పెదనాన్న గారింటికి పంపించారు. అక్కడా మెట్రిక్ కోచింగ్ సెంటర్‌లో చేరిన మొదటి రోజునుంచే ఆ ప్రిన్సిపాల్‌తో

గొడవలు.. మెట్రిక్ కోచింగ్ సరిగా సాగలేదు. గాంగ్ లీడర్‌లా ఉండేవాడిని. టీచర్లని ఏడిపించడం, నేను చెబితేనే క్లాసులు జరగడం..ఇలా సాగడంతో మెట్రిక్ కెమిస్ట్రీలో తప్పాను...సో.. ఏమి చెయ్యాలి? అప్పటికే అన్నయ్య విశాఖపట్నంలో చదువుకుంటున్నాడు. సరే తన దగ్గర ఉండి ఆ సబ్జెక్టు ఒక్కటీ పూర్తి చేస్తానని నాన్నని ఒప్పించి విశాఖపట్నం వెళ్ళాను. అక్కడ మిత్రులు బాగా పెరిగారు. అపరిమితమైన స్వేచ్ఛ. షరా మామూలే అన్నట్లు అక్టోబర్ పరీక్షలో కూడా పాస్ కాలేదు. కానీ అలాగని ఇంట్లో చెప్పలేను. ఎలానూ మరుసటి సంవత్సరం కాలేజీలు తెరిచేదాకా ఈ విషయం బయటపడదు కాబట్టి అన్నీ పాసైపోయానని ఇంట్లో చెప్పేసాను.

మరి వాళ్ళ దృష్టిలో మెట్రిక్ ఐపోయింది.. మార్చి వరకూ కాలేజీలు తెరవరు కాబట్టి, అప్పటి వరకూ ఏం చెయ్యాలి? అప్పటికే విశాఖపట్నంలో ఒక మిత్రుడిని క్లోజ్ గా పరిశీలించాను. తనపేరు రామ్‌దేవ్. (ప్రస్తుతం యునిక్ ఇన్ఫ్లేటబుల్స్ యజమాని) విభిన్న తరహా వ్యాపారాలు చేస్తుండేవాడు. ఆ ఇన్స్పిరేషన్‌తో నేను కూడా ఏదైనా బిజినెస్ చేసి, డబ్బులు సంపాదించి, సొంతంగా సినిమా తియ్యాలని ఉండేది. రోజూ పొద్దున్నే లేచి పోకెట్ మనీ 200రూపాయలు తీసుకుని రాజమండ్రి వెళ్ళేవాడిని. పెదనాన్న గారి సినిమా హాళ్ళలో టిక్కెట్లు అమ్మే విధానం, డైలీ కలెక్షన్ రిపోర్టులు వ్రాయడం, సర్వీసు పుస్తకాలు మెయింటెయిన్ చెయ్యడం ఇవన్నీ క్షుణ్ణంగా పరిశీలించేవాడిని. అనుకున్నట్లు బాగా డబ్బులొచ్చే వ్యాపారాలేవీ ఎదురుపడలేదు, ఆ వయసులో!

అలా మార్చి వరకూ గడిపి ఏదో వంక పెట్టుకుని మార్చిలో వైజాగ్ వెళ్ళి మిగిలిన పరీక్ష ఒకటీ వ్రాశాను. ఎలాగైతే ఈ సారి పాసయ్యాను. మెట్రిక్ గట్టెక్కింది. అప్పటికే ఇంట్లో నేనే టర్న్ డిక్టేట్ చేసే స్థాయికి వచ్చాను. నా అత్తెసరు మెట్రిక్‌కి ఆంధ్రాలో ఏ కాలేజీలోనూ సీటు రాదు. పైగా మద్రాసు అంటే సినిమా గ్లామరూ..ఎట్రాక్షనూ! మద్రాసు వెళ్ళి హయ్యర్ సెకండరీ చదువుతానని ఇంట్లో అనుమతి తీసుకున్నాను.

టి.నగర్, గిరి రోడ్‌లో వెంకట సుబ్బారావు హయ్యర్ సెకండరీ అనే స్కూల్లో ఎలానో సీటు సంపాదించి అక్కడ చేరిపోయాను. అక్కడా సేమ్ ట్రెండ్ కొనసాగింది. 15 మందితో హాస్టల్ నడిచేది. గోడ దూకి సినిమాలకి వెళ్ళేవాళ్ళం. దొరికినప్పుడు ఎదిరించే వాళ్ళం. నాతో వచ్చే తలనొప్పుల్ని భరించడం మేనేజ్‌మెంట్‌కి పెద్ద ఛాలెంజ్‌గా ఉండేది. హాస్టల్లో ఉన్న 15 మందినీ బయటికి తీసుకెళ్ళిపోయాను. దాంతో వాళ్ళ హాస్టల్ మూతబడింది. సహజంగానే మొదటి సంవత్సరం నన్ను ప్రమోట్ చెయ్యలేదు. ప్రిన్సిపాల్ భార్య, హాస్టల్ వార్డెన్ అంది 'బాబూ.. మొదటి రోజు నిన్ను చూసినప్పుడే నాకు ఏమాత్రం మంచి అభిప్రాయం కలగలేదు. అది నిజమని ఇప్పుడు నిరూపించావు' అని.! ఇంక రెండో సంవత్సరం కాలేజీకి రానివ్వలేదు. సరే..ఇంటిదగ్గర చెప్పకూడదు. బయట రూమ్‌లో ఉంటూ, లైఫ్ ఎంజాయ్ చేసేవాడిని. పొద్దున్నే పేపర్లు చదవడం, మెస్‌లో భోజనం, సినిమాలు, బాస్కెట్ బాల్..ఇలా సంవత్సరం గడిచింది. చివర్లో సరాసరి బోర్డుకి అప్లై చేసి, ప్రైవేట్ కాండిడేట్‌గా పరీక్షకి సిద్ధమయ్యాను. ఒక వారం రోజులు పాత సంవత్సరాల పరీక్ష పేపర్లన్నీ బట్టీ కొట్టి రాశాను. 75శాతం మార్కులతో పాసయ్యాను. అదో పెద్ద పాఠం..నెవర్ వర్క్ హార్డ్..వర్క్ స్మార్ట్ అని మనసులో ముద్రపడిపోయింది. రెండు సంవత్సరాలు ఎంజాయ్ చేసి, వారం చదువుతో 75 పర్సెంట్ తెచ్చుకున్నానలా..!!

ఇంక చదువు ఆపేసి పూనా ఫిల్మ్ కాలేజీకి వెళ్తానని ఇంట్లో చెప్పాను. "ఒక్క డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యి చాలు..తర్వాత నువ్వు ఏమి చేసినా అడగను..' అని నాన్న కండిషన్ పెట్టారు. సరే అని డిగ్రీ కోసం హైదరాబాదు వచ్చాను. వివేకవర్ధని కాలేజీలో డిగ్రీలో చేరాను. మా అంకుల్ ఇంట్లో ఉండేవాడిని. ఆయన లికర్ బిజినెస్‌లో ఉండేవారు. కొత్త వూరు..కొత్త స్నేహితులు..కొత్త గాంగ్‌లు. మళ్ళీ పార్టీ టైమ్

మొదలు. కాలేజీలో మామూలే, నా అవకతవక ప్రశ్నలతో టీచర్లని ఆట పట్టించేవాడిని, క్లాసులు జరగనిచ్చేవాడిని కాదు. నేను క్లాసుకి రాని రోజు టీచర్లకి సెలబ్రేషన్ డే ..!

డిగ్రీ రెండో సంవత్సరంలోకి వచ్చే సరికి ఇండివిడ్యుయాలిటీ మరింత పెరిగింది. మా అంకుల్ వాళ్ళ ఇంట్లోంచి బయటికి వచ్చేసి ఫ్రెండ్స్‌తో ఒక రూమ్ తీసుకున్నాను. చిన్నప్పుడెప్పుడో ఒక సారి మా వూళ్ళో క్రికెట్ పోటీలు జరిగినప్పుడు పక్క వూరు మిర్తిపాడు నుంచీ వచ్చిన టీమ్‌ని ఓడించాము. అందులో ఒకడే సమీర్ రెడ్డి (ప్రస్తుతం టాప్ రేటెడ్ డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీ). మళ్ళీ పెద్దవాళ్ళమయ్యాక హైదరాబాదులో కలుసుకున్నాం. అప్పుడు తను తేజ దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. తనద్వారా కృష్ణవంశి పరిచయం. మా ముగ్గురితోపాటు రాము అనే ఇంకో స్నేహితుడు, ఏరోనాటికల్ ఇంజినీరింగ్ చదువుతుండేవాడు. మేము నలుగురం కలిసి సారథి స్టూడియో వెనకాల వున్న కీర్తి ఎపార్ట్‌మెంట్స్‌లో ఒక రూము తీసుకున్నాం. ఇదంతా 1989-90 రోజుల్లో. హైదరాబాదు నిండా కజిన్స్, చుట్టాలూ, ఫ్రెండ్స్.. డిగ్రీ చివరి రెండు సంవత్సరాలూ ఎవర్ పార్టీయింగ్ అన్నట్లుగా గడిచిపోయాయి.

చిన్నప్పటినుంచీ సినిమాలు నిర్మించాలని ఉండేదని చెప్పాను కదా.. అయితే ఈ డిగ్రీ రోజుల్లోనే దృక్పథం మారింది. గీతాంజలి , శివ వగైరా సినిమాలు చూశాక , నిర్మాణం కాదు- దర్శకత్వం చెయ్యాలి ఎప్పటికైనా అని నిశ్చయించుకున్నాను.అప్పట్లోనే ఒక స్క్రిప్టు రాసుకున్నాను. దాని పేరు 'శతదినోత్సవం' ఇప్పటికీ అది బెస్ట్ స్క్రిప్ట్ అని గట్టి నమ్మకం ..(నేను సినిమా రంగం నుంచీ రిటైరైపోదామనుకున్నప్పుడు చివరి సినిమాగా దీన్ని తీస్తాను..). అప్పట్లో రామ్ గోపాల్ వర్మ గారంటే కొత్తగా దర్శకులు కావాలనుకునే వారికి గొప్ప ఆదర్శం. ఓరోజు రామ్ గోపాల్ వర్మ గారిని పరిచయం చెయ్యమని కృష్ణవంశిని అడిగాను. 'ఆయన వద్ద చేరాలంటే రికమండేషన్ అవసరం లేదు. సరాసరి వెళ్ళి అడగొచ్చు' అన్నాడుతను. సరే..ఒక సుముహూర్తాన డైరెక్ట్‌గా వెళ్ళి కలిశాను..'డైరెక్షన్ చెయ్యాలని ఉందా? కథ ఉందా నీ దగ్గర?' అని అడిగారు వర్మగారు. ఉందని చెప్పాను. 'ఐతే వెళ్ళిపోయి సినిమా మొదలు పెట్టుకో అన్నారు..'ఎందుకలా అన్నారో ఒక్క క్షణం తెలీలేదు. హేళనగా అన్నారా, సీరియస్‌గా అన్నారా అని కూడా ఆలోచించలేదు. 'అదేంటండీ.. ఎక్కడా నేర్చుకోకుండా డైరెక్షన్ ఎలా చేస్తాను..?' అన్నాను. ' సినిమా మొదలుపెడితే మిగతా విషయాలన్నీ అవే తెలుస్తాయి' అన్నారు. అంతే... ఎప్పటికైనా సొంతంగా నేనే దర్శకత్వం చెయ్యాలి. ఎక్కడా అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యాల్సిన పనిలేదు అని, సీరియస్‌గానే తీసుకున్నాను..!

ఐతే సొంతంగా తియ్యాలంటే డబ్బులు సంపాదించాలి కాబట్టి ఏవైనా బిజినెస్‌లు చెయ్యాలి. ఇంటివద్ద నుంచీ డబ్బులు తీసుకోవడం ముందునుంచీ ఇష్టం లేదు. అప్పటి నుంచీ 2005లో నా 'మొదటి సినిమా' దర్శకత్వం వరకూ ఎన్నో రకాల వ్యాపారాలు చేసాను. మా అన్నయ్య క్లాస్‌మేట్స్, చిన్నప్పటినుంచీ స్నేహితులు.. లాంకో శ్రీధర్, మధు. మధు సలహా మీద, తను చూపించిన పరిచయాలతోటి విదేశాలకి తెలుగు సినిమాలు ఎగుమతి చేసే బిజినెస్‌లో దిగాను. అందులో బాగానే లాభాలు చూశాను. 95లో మిత్రులతో కలిసి New Sense అనే వీడియో ఆల్బమ్ విడుదల చెయ్యాలని ప్లాన్ చేశాను. నేనో రెండు పాటలు వ్రాసాను. సిరివెన్నెల

గారితో కొన్ని పాటలు వ్రాయించాను. బ్రహ్మానందంగారితో ఒక పాట పాడించాను. అప్పుడు మొదలైన సిరివెన్నెల గారితో పరిచయం ఇప్పటికీ పచ్చగా వర్థిల్లుతోంది. మొదటి పరిచయంతోనే నేనంటే ఆయనకి ఒక ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఏర్పడింది. నిజంగా అది నా అదృష్టం. ఆ వీడియోకి మార్కెట్లో చాలా మంచి ఆదరణ లభించింది. తద్వారా లభించిన ప్రోత్సాహంతో మిత్రులతో కలిసి ఎమ్మిఆడియో పేరుతో ఒక ఆడియో కంపెనీ పెట్టాను. అప్పటిలోని హిట్ సినిమాల ఆడియో హక్కులన్నీ మేమే కొనే వాళ్ళం. సినిమా వాళ్ళతో పరిచయాలు బాగా ఉండేవి, కొనసాగేవి.. ఐతే అందరికీ 'వెంకట్ బాగా వున్నవాడు. ఎప్పటికైనా సొంతంగా తనే సినిమా తీసేస్తాడు. ఇతనికి ఎవరి దగ్గరా అసిస్టెంట్ చెయ్యాల్సిన అవసరం లేదు' అని అనుకుంటుండే వాళ్ళు.

అలాంటి స్వయం ప్రయత్నాల్లో భాగం గానే 'మేరేజ్ మార్కెట్'అని ఒక స్క్రిప్టు రాసి బాపు, రమణ గార్లని కలిశాను. నేను కలుసుకున్న మొదటి సినిమా రచయిత రమణ గారే. ఎందుకనో ఆ ప్రయత్నం ఫలించలేదు. 1997 ప్రాంతాల్లోనే చంద్రసిద్ధార్థ బ్రదర్ కృష్ణమోహన్ మంచి మిత్రుడయ్యాడు. అప్పుడతను టి.వి. ఎపిసోడ్స్ తీస్తున్నాడు. దానికి త్రివిక్రమ్ శ్రీనివాస్ రచయిత, సునీల్ అందులో పాత్రధారి.. త్రివిక్రమ్‌తో పరిచయం ఏర్పడ్డాక సినిమా చేద్దామని స్క్రిప్టు వర్క్ మొదలుపెట్టాము. త్రివిక్రమే మొత్తం స్క్రీన్‌ప్లే, డైలాగ్స్‌తో సహా బౌండ్ స్క్రిప్టు సిద్ధం చేశాడు. జగపతి బాబుగారిని కలిశాము. వివిధ కారణాల వల్ల ఇదీ ముందుకి సాగలేదు. అదే సమయంలో లాంకో శ్రీధర్ సినిమా రంగంలోకి ప్రవేశిద్దామని నన్ను సంప్రదించాడు. అప్పటికే జయంత్ దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా చేస్తున్న వి.ఎన్.ఆదిత్యని సునీల్, శ్రీధర్ కి పరిచయం చేశాడు. Steve Martin's Father of the Bride స్ఫూర్తితో మళ్ళీ కొత్త స్క్రిప్టుకి త్రివిక్రమ్‌తో సిటింగ్స్. బాగా వచ్చింది. సుమంత్ కోసమని ప్రయత్నించాం. ఐతే అప్పటికే సుమంత్, కరుణాకర్‌తో ఒక సినిమా చేస్తుండడంతో మా ప్రాజెక్టు ముందుకి సాగలేదు.

ఇలా రోజులు గడుస్తుండగా ఒక రోజు ఆంధ్రజ్యోతి నుంచీ మా ఆడియో కంపెనీకి వచ్చిన ఒక మార్కెటింగ్ ఆఫీసర్, మాటల మధ్యలో ఇంటర్నెట్ అనే కొత్త ప్రపంచం వచ్చేసిందనీ, దాని వల్ల ఎన్నో ఉపయోగాలు ఉన్నాయనీ, సమాచారం ఎప్పటికప్పుడు దొరుకుతుందని చూపించాడు. ఒకసారి చూశాక ఇంటర్నెట్‌తో బిజినెస్ అవకాశాలు బావుంటాయని అనిపించింది. నా కస్సలు అప్పటికి కంప్యూటర్ పరిజ్ఞానం బొత్తిగా లేదు. ఐనా ఒక విజన్ తట్టింది. తెలుగు సినిమా విశేషాలు, పాటలూ అన్ని కలిసి సమగ్రమైన సైట్ పెట్టి దానికి ఇ-కామర్స్ కూడా జతచేస్తే బావుంటుందని అనుకున్నాను. నాకు అదంతా చేసే నాలెడ్జి లేదు కాబట్టి, కోడ్‌నెట్ అనే కంపెనీ మిత్రుల్ని సంప్రదించి, వాళ్ళ సహకారంతో టాలీవుడ్ మ్యూజిక్ డాట్ కామ్ అనే సైట్‌ని డెవలప్ చేయించాను. అందులో కృష్ణవంశి, త్రివిక్రమ్ లతో ఇంటర్వ్యూలు కూడా పెట్టాము. త్రివిక్రమ్ అప్పటికి కృష్ణవంశి వద్ద 'సముద్రం' సినిమా కి అసిస్టెంట్‌గా చేస్తున్నాడు. పెట్టుబడి నాదే ఐతే పెట్టుబడి అనే సరికి ఒక విషయం చెప్పాలి. నేను వివిధ వ్యాపారాల్లో సంపాదించేది నా లైఫ్ స్టైల్‌కి సరిపోయేదే కానీ వెనకాలేమీ నిలవచేసుకోలేదు. ఇంటి వద్ద నుంచీ తెచ్చుకోవడం ఇష్టం లేదని ముందులోనే చెప్పాను కదా.. 1999 నవంబర్ 1న సైట్ మొదలుపెట్టాలి, 30,000 రూపాయలతో ఆంధ్రజ్యోతిలో ప్రకటన కూడా ఇచ్చాము. అక్టోబర్ 10వ తేదీకి నా పరిస్థితి ఎలా ఐందంటే కారు వుంది కానీ బయటికి తియ్యడానికి పెట్రోల్ ఖర్చు ల్లేవు. సెల్ ఫోనుందికానీ వాడితే బిల్లు కట్టడానికి చేతిలో చిల్లి గవ్వలేదు..! ఎలానో ఇరవైరోజులూ గడిపి నవంబర్ 1న సైట్ మొదలుపెట్టాం.. మొదటిరోజునే 300 డాలర్ల వ్యాపారం జరిగింది.! నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది.!

అలా లాంచ్ ఐన టాలీవుడ్ మ్యూజిక్ డాట్ కామ్ ఒక్క నెలలోనే నా మార్గాన్ని మరో వైపు మళ్ళించింది. ఎలాగంటే - ఇంటెలిగ్రూప్ స్థాపకుడు రాజ్ కోనేరు ఇండియా ఇన్ఫో డాట్ కామ్ అనే పోర్టల్ ప్రారంభించారు. దానికి అనుబంధంగా మరికొన్ని చిన్న చిన్న కంపెనీలని కూడా ఎక్వైర్ చెయ్యడం మొదలుపెట్టారు. అన్నింటిని కలిపి ఒక పెద్ద కంపెనీగా చేసి పబ్లిక్‌కి వెళ్ళాలనేది వాళ్ళ ప్రణాళిక. ఆ వ్యూహంలో భాగంగానే వాళ్ళు కోడ్ నెట్‌ని కొన్నప్పుడు నా పోర్టల్‌ని కూడా చూశారు. నా కంపెనీని 25 లక్షలకి కొనేసి మ్యూజిక్ రాక్స్ అనే పేరుతో ఇండియా ఇన్ఫోలో ఎంటర్-టెయిన్‌మెంట్ విభాగంగా చేశారు. నేను దానికి కంట్రీ హెడ్‌ని. కంపెనీని దినదినాభివృద్ధి చెయ్యడం నా బాధ్యత. కార్పొరేట్ కల్చర్ కొత్త నాకు, కంప్యూటర్ ఆపరేట్ చెయ్యడం, ఇ-మెయిల్ ఇవ్వడం అన్నీ కొత్తే. ఐనా దేనికీ భయపడని మనస్తత్వం మొదటినుంచీ అలవాటే కాబట్టి అన్నింటికీ తొందరలోనే అలవాటు పడిపోయాను. చిన్నప్పటినుంచీ ఇంతే..సూటిగా దూసుకు పోతుండడం..ఏదైనా అడ్డుగోడ వచ్చిందా..ఓకే..ఇప్పుడెలా అని ఆలోచించడం, కొత్త ప్లాను రూపొందించుకోవడం..మళ్ళీ బండిని టాప్ గేర్‌లో నడిపించడం. అప్పట్లో నా కింద డెవలపర్స్, కటెంట్ ప్రొవైడర్స్, మార్కెటింగ్ స్టాఫ్..చాలా మంది పనిచేస్తుండేవాళ్ళు. ఇండియా మొత్తం మీద వున్న టాప్ స్థాయి జర్నలిస్టులందరినీ కలుసుకునే అవకాశం కలిగింది..

అలా రోజులు బిజీ బిజీ గడుస్తుండేవి. రోజూ ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే నిన్నటి బిజినెస్ ఎంత? ఈ రోజు మరింత ఎక్కువ ఎలా చెయ్యాలి..నంబర్స్..నంబర్స్.. నంబర్ గేమ్‌లో పరుగుపందెం...నెలలు గడుస్తున్నాయి. రీడిఫ్ పబ్లిక్‌కి వెళ్ళింది..అనూహ్యమైన స్పందన వచ్చింది. ఇంకొక్క వారంలో మేమూ పబ్లిక్‌కి వెళ్తామనగా..బాంబ్ పేలింది. డాట్ కామ్ బర్స్ట్..!! ఒక్కసారిగా ఇంటర్నెట్ కంపెనీలన్నీ ఒక్క కుదుపుకి గురయ్యాయి. మేము బస్ మిస్ అయ్యాము. మా ప్లానులన్నీ తలకిందులయ్యాయి. పబ్లిక్‌కి వెళ్ళలేదు. తర్వాతా కొంతకాలం అలానే నడిపించాము కానీ ఇంక దానిలో ఛార్మ్ పోయింది. అప్పటికే నాకు 30 ఏళ్ళు వస్తున్నాయి. నా లైఫ్ యాంబిషన్ సినిమాకి దర్శకత్వం చెయ్యడం. ఇంకా ఆలశ్యం కాకముందే రంగంలోకి దిగాలి అని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఇక్కడ మీకో వ్యక్తి గురించి చెప్పాలి. సుబ్బారావు గారనే ఆయన మొదటి నుంచీ నా జీవితంలో ఒక్కోసారి తారసపడడం, ఏదో ఒక విలువైన పరిచయానికి పునాది వేసి పక్కకి తప్పుకోవడం, ఆ పునాది నన్ను ఒక సరికొత్త ఛాలెంజింగ్ మార్గంలో నడిపి నన్ను ముందుకి తీసుకెళ్ళడం.. జరుగుతోంది. నేను 1991 లో విదేశాలకి సినిమాలు ఎగుమతి చేసేప్పుడు, ఒక కస్టమర్, రేవతి తీసిన తమిళ సినిమా కావాలని అడిగారు. దాని సందర్భంలో చెన్నైలోని ట్రేడ్‌గైడ్ ఆఫీసుకి ఫోన్ చేస్తే ఈ సుబ్బారావు గారు ఫోన్ తీశారు. మొదటి కొద్ది సంభాషణల్లోనే క్లోజ్ అయ్యాము ఆయనే నేనడిగిన తెలుగు సినిమా హక్కులు కోసం సంజయ్ అర్జున్ దాస్ అనే ఆయనకి ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పారు. అదో మలుపు నా జీవితంలో. సంజయ్ ద్వారా ఆ తమిళ సినిమా ఒప్పందం కుదరడంతో బాటు, తనతో స్నేహమే నన్ను ఆడియో రంగలోకి దింపింది. అలా ఒక రకంగా సుబ్బారావు గారు ఈ మలుపుకి కారణమయ్యారు.

మళ్ళా ఇప్పుడు 2001 లో ఫుల్ టైమ్ సినిమాల్లోకి దిగుదామని నిర్ణయించుకుని కథ తయారు చేసుకుంటున్నప్పుడు మళ్ళీ హైదరాబాదులో సుబ్బారావుగారు తారసపడ్డారు. అప్పటికాయన ‘వార్త’లో పనిచేస్తున్నారు. నా ప్రయత్నాల గురించి విని, బెల్లంకొండ సురేష్ అనే నిర్మాతని పరిచయం చేస్తానని చెప్పి తీసుకెళ్ళారు. మొదటి సిటింగ్ లోనే సినిమా తియ్యడానికి సురేష్ గారు ఒప్పుకున్నారు. నేను చేసే కథకి రాజు సుందరం, సురేష్ వర్మ(డైరెక్టర్) లని మెయిన్ కేరక్టర్స్‌గా పెడదామని నిర్ణయించుకున్నాం. సురేష్ గారి వద్దనే విజయకుమార్ అనే కో-డైరెక్టర్, వి.వి.నాయక్ అసిస్టెంట్ గానూ పరిచయమయ్యారు. కథ అంతా డెవలప్ చేసి సంభాషణల కోసం

త్రివిక్రమ్‌కి ఎడ్వాన్స్ కూడా ఇచ్చాము. ‘మురారి‘ షూటింగ్‌లో (దీని నిర్మాత మా కజిన్ రామలింగేశ్వరరావు) రాజు సుందరం రాజమండ్రిలో ఉంటే వెళ్ళి మాట్లాడాం. ఆయనా ఒప్పుకున్నారు. అంతా బాగానే ఉందనుకున్నాం కానీ కారణాంతరాల వల్ల మధ్యలోనే ఆగిపోయింది.

ఇంక నేనైనా సొంతంగా చేద్దామని అదే స్క్రిప్ట్ మీద నేనే డైలాగ్స్ వ్రాయడానికి కూర్చున్నాను. బెల్లంకొండ సురేష్ వద్ద పరిచయమైన విజయకుమార్ ద్వారా కృష్ణ భగవాన్ పరిచయమయ్యారు. ముగ్గురం కలిసి ఫుల్ టైమ్ స్క్రిప్ట్ మీద కూర్చున్నాం. సాయంకాలం వరకూ మా చర్చలూ, సాయంకాలం సుబ్బారావు గారు, జర్నలిస్ట్ జలపతి వచ్చి మా వర్క్ అంతా డి.టి.పి. చేసేవారు. ఈ సారి ప్రధానపాత్రల్లో సునీల్, అనిల్ అనే బెంగుళూరు కుర్రాడు అనుకున్నాం. ‘వంశీ అండ్ వర్మ‘ సినిమా పేరు. సరిగ్గా అప్పుడే మళ్ళీ సుబ్బారావు గారే కుందూరు రమణారెడ్డి గారిని పరిచయం చేశారు. అప్పటికాయన ‘ముత్యం‘ సినిమా పూర్తి చేసి మరో ప్రోజెక్టుకి సిద్ధంగా వున్నారు. నేను చెప్పిన వివరాలు వినగానే వెంటనే ప్రొడ్యూస్ చెయ్యడానికి ఒప్పుకున్నారు నిర్మాత కూడా దొరికేసరికి మా పనులు ఊపందుకున్నాయి. ఇళయరాజాగారు సంగీతదర్శకుడు. ఆయనకి కథ వినిపించడం థ్రిల్లింగ్ ఎక్స్‌పీరియెన్స్. ఆయన్ని కలవడమనేది చిన్నప్పటి కల. టెక్నిషియన్స్ అందరినీ ఫైనలైజ్ చేశాము. షెడ్యూల్స్ వేశాము. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో సెట్స్ మీదికి వెళ్ళాలి. ఐతే రమణారెడ్డి గారు ..‘వెంకట్..ఎందుకో చెప్పలేను కానీ నాకంత కంఫర్ట్‌గా లేదు. ఈ ప్రోజెక్టు ఆపేద్దాం..‘ అన్నారు...నేనొక్కడినే ముందుకి వెళ్ళే ఆర్థిక బలం లేదు... ఒకటి రెండు రోజులు నిరాశ, నిస్పృహ.. చేసేదేమీ లేక మళ్ళీ ప్రయత్నాల్లో పడ్డాను.. బ్యాక్ టు స్క్వేర్ ఒన్..!

అదే సమయంలో మళ్ళీ మిత్రుడు లాంకో శ్రీధర్ లైన్‌లోకి వచ్చారు. ఈ సారి ఇద్దరం కలిసి సినిమా నిర్మిద్దామని, కొత్త స్క్రిప్టు తయారు చేద్దామనుకున్నాం. నాకు బాగా గౌరవమున్న సీనియర్ రైటర్ డి.వి.నరసరాజు గారిని కథా చర్చలకోసం పిలిచాము. రోజూ లాంకో ఆఫీసులో కథ చర్చలు చేసే వాళ్ళం.. మూడు నెలల్లో కథ ఒక రూపానికి వచ్చింది. నరసరాజుగారి అనారోగ్య కారణాల వల్ల సంభాషణలు కూడా నేనే వ్రాయాల్సి వచ్చింది. అన్నీ సిద్ధమయ్యాయి. మళ్ళీ కుందూరు రమణా రెడ్డి గారిని కలిసాను. తను కూడా ఈ సినిమా నిర్మాణంలో ఉండడానికి ఒప్పుకున్నారు. నిర్మాణ ప్రయత్నాల్లో ఉండగా శ్రీధర్ కారణాంతరాల వల్ల ప్రొసీడ్ అవ్వలేనని చెప్పారు. మళ్ళీ రమణారెడ్డి గారు, నేనూ మిగిలాము. నేనుకూడా సహనిర్మాతగా చేరడానికి ఒప్పందం అయింది.

మొత్తానికి నా మొదటి సినిమాకి ముహూర్తం సమీపించింది. సినిమాని ఫ్రెష్ లవ్ స్టోరీగా తయారు చేశాం కాబట్టి కొత్త కుర్రాడిని హీరోగా తీసుకోవాలనుకున్నాం. మాకు కామన్‌గా పరిచయమున్న పర్సనల్ ఫిట్‌నెస్ ట్రైనర్ వెంకట్ ద్వారా నవదీప్‌ని కాంటాక్ట్ చేసి ఒప్పించాము. తేజ, సమీర్ రెడ్డి కూడా ఈ విషయంలో సహాయం చేశారు. అలానే మోడల్ కోఆర్డినేటర్స్ ద్వారా ప్రొఫైల్ చూసి పూనమ్‌ని హీరోయిన్‌గా నిర్ణయించాము. నేను ఏమి చేసినా రమణారెడ్డి గారు పూర్తి సపోర్ట్ ఇచ్చేవారు. కెమేరా మేన్‌గా నా చిరకాల స్నేహితుడు సమీర్ రెడ్డినే. అప్పటికి తను టాప్ రేటెడ్ డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీ, ఐనా నా స్నేహానికి విలువనిచ్చి నాకు అండగా నిలబడ్డాడు.

2005లో నా 'మొదటి సినిమా' షూటింగ్ మొదలైంది. ఎన్నాళ్ళో వేచిన ఉదయం..అన్నట్లుగా ఎక్కడా అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యకుండా సొంతదర్శకత్వంలో 'మొదటి సినిమా' మొదలు పెట్టాం. ఈ సినిమాకి మొదట్లోనే బయ్యర్స్ వస్తారన్న ఆశ ఏమీ లేదు. కాబట్టి ప్రారంభోత్సవంలోనే పబ్లిసిటీ హడావిడి చేసే బదులు విడుదల ముందుగా అలాంటివి చేద్దామని అనుకున్నాం. సినిమా మొదటి కాపీ వరకూ మేమే సొంతంగా పూర్తిచెయ్యడానికి సిద్ధమయ్యాం. షూటింగ్ మొదటి రోజు నా జీవితంలోని ముఖ్యమైన మలుపులకి

కారణమైన 'వార్త' సుబ్బారావు గారినీ, శ్రీధర్ ద్వారా పరిచయమైన బి.ఎ. రాజు గారిని మాత్రమే పిలిచాము, రమణారెడ్డి గారు కూడా వచ్చారు. సంఘీ టెంపుల్‌లో మొదటి సీన్. అంతా సవ్యంగా జరిగిపోయింది. ఆ రోజే కాదు సినిమా అంతా కూడా చివరి వరకూ ఎక్కడా ఇబ్బంది, ఆటంకం లేకుండా మేము అనుకున్నది అనుకున్నట్లుగా జరిగింది. రమణారెడ్డి గారు నిర్మాణంలో ఎక్కువ పట్టించుకునే వాళ్ళు కాదు. మా మధ్యనున్న నమ్మకమే నాకు అంత స్వేచ్ఛనిచ్చింది. ఎప్పుడు ఏదైనా ఎలాగైనా జరిగే వీలున్న సినిమా పరిశ్రమలో 'మొదటి సినిమా'ని అంత స్మూత్ గా పూర్తిచేయడం నాకే ఆశ్చర్యం గానూ, ఆనందంగానూ అనిపించింది. 1995 లో పరిచయమైన సిరివెన్నెల సీతారామశాస్త్రి గారు అద్భుతమైన సాహిత్యాన్ని పొదిగిన పాటల్ని అందించారు. ఆయన వాత్సల్యాన్ని ఎప్పటికీ మరిచిపోలేను. మూడూ నెలల్లో మొత్తం సినిమాని, సిక్కిమ్‌లో పాటల షూటింగ్‌తో సహా,

పూర్తిచేశాము. ఎప్పటినుంచో మిత్రుడైన శ్రీకర్ ప్రసాద్ ఎడిటర్. తనుకూడా నా మొదటి సినిమాకి పనిచేస్తానని ఎప్పటినుంచో అంటుండేవాడు.

2005 అక్టోబర్ చివరి వారంలో 35 ప్రింట్లతో విడుదలచేశాము. సూపర్ హిట్ టాక్ రాకపోయినా నా దర్శకత్వానికి మంచి మార్కులే వేశారు. సినిమా మొత్తం అనుకున్నది అనుకున్నట్లు తీసిన తృప్తి మిగిలింది. ఐతే టైటిల్ విషయంలో ప్రేక్షకుల అంచనాలను సరిగా అందుకోలేకపోయామనిపించింది..

ఇదండీ..చిన్నప్పటి నుంచీ 'మొదటిసినిమా' వరకు జరిగిన నా ప్రస్థానం.

రెండో సినిమా 'జాన్ అప్పారావు..' కూడా ప్రేక్షకులకి ఆసక్తి కలిగించింది కానీ మళ్ళీ అంచనాల విషయంలో ప్రేక్షకుల్ని అందుకోలేకపోయాము. ఐతే ఈ రెండో సినిమా అనుభవాలు మాత్రం ఎప్పటికీ మర్చిపోలేనివి. వీటి గురించి పెద్ద పుస్తకం రాయొచ్చు. మళ్ళీ ఎప్పుడైనా అవకాశం వచ్చినప్పుడు ఆ విశేషాలు మీతో పంచుకుంటాను.

అతి త్వరలోనే నా మూడో సినిమా మొదలుపెట్టబోతున్నాను. ఈ సారి మాత్రం ప్రేక్షకులు హృదయపూర్వకంగా ఆదరించే సినిమాని అందిస్తానని మీకు మాట ఇస్తున్నాను. 'కౌముది' పాఠకులకి శుభాకాంక్షలు అందిస్తూ ప్రస్తుతానికి శెలవుతీసుకుంటాను.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ